

ligge 10 år eller 15 år ude i fremtiden. Folketinget meddelte, at fra den dag begynder man at aftrappe, og det betyder selvfølgelig, at tilgangen til efterlønnen vil stoppe.

For det andet: De mennesker, de trækdyr, som har slæbt i 30, 35, 40 år for at blive berettiget til at få efterløn, skal ikke have efterlønnen forringet, og derfor har Fremskridtspartiet, så ansvarlige, som vi er, med et ændringsforslag afsat penge til, at de kan bibeholde den efterløn, som de har en forventning om at få.

Vi vil ikke gå ud og tage noget fra folk, som de har en forventning om at få. Det er præcis det, som Fremskridtspartiet mente i 1996, og det mener vi også i 1998.

(Kort bemærkning).

Jan Petersen (S):

Nu er det jo sådan, at hr. Tom Behnke siger mere i den samme debat. Hr. Tom Behnke siger også: »Der er naturligvis ikke nogen, der kunne finde på at stoppe efterlønsordningen på en sådan måde, at de, der allerede er i gang med efterlønsordningen, skulle stoppe.«

Der siges intet om, at de, der har en forventning om at kunne gå på efterløn, skulle reddes. Fremskridtspartiet snakker forkert nu.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

Det kan jo nemt blive en lidt kunstig diskussion om, hvad Fremskridtspartiet har tænkt og troet, og hvad hr. Jan Petersen vælger af korte citater.

Fremskridtspartiets politik var dengang og er i dag den samme: De personer, som aldersmæssigt er på vej til at skulle have efterløn, skal selvfølgelig have den, men omvendt skal Folketinget melde en dato ud, der ligger 10, 12 eller 15 år ude i fremtiden, og meddele, at fra den dag begynder vi at aftrappe efterlønnen. Så har alle en mulighed for at indrette deres privatøkonomi og deres tilværelse efter det.

Det vil være en ærlig måde at gøre det på frem for det, som man har gjort nu, hvor man går ud og ødelægger efterlønnen for mennesker, der står umiddelbart for at skulle have den. Dét er Fremskridtspartiet, og det var vi i 1996, og det er vi i 1998.

Flemming Kofod-Svendsen (KRF):

Jeg vil begynde med konklusionen: Det er et godt, fornuftigt, robust finanslovforlig, der foreligger, og det vil vi gerne stemme for. Vi stemmer med glæde for den samlede finanslov,

som den ligger nu med de forskellige ændringsforslag.

Så lidt om baggrunden for, hvad var der brug for, da vi gik ind i finanslovforhandlingerne, hvis vi ser lidt historisk på det:

Da vi fik en ny regering i 1993, spillede regeringen ud med en kickstart, en offensiv finanspolitik, for at få gang i hjulene, men samtidig med den udtrykkelige bemærkning, at der så langsomt måtte ske en stramning, så de offentlige udgifter ikke kom til at stige for meget.

Her må vi konstatere, at regeringen især i de sidste år ikke har magtet opgaven tilstrækkelig godt. De offentlige udgifter er steget for stærkt, især i amter og kommuner. Altså var der brug for nogle offentlige besparelser. Det var den ene opgave, som vi måtte se på.

Ser vi på betalingsbalancen, var det sådan i 1993, at vi havde et stort årligt overskud på ca. 30 mia. kr. Hvordan er det nu? Desværre har vi haft et stigende underskud i indeværende år, og der har været prognoser, der sagde, at det bliver ikke så galt. Så kom næste prognose, her gik det ringere, og nu ligger vi med et stort underskud på over 13 mia. kr. Altså var det nødvendigt at gøre noget for at få vendt denne uheldige udvikling. Og hvad var der brug for? En styrket konkurrenceevne.

Hvad har vi så gjort under finanslovforhandlingerne? Her er der flere punkter, som betyder en styrkelse af erhvervslivets konkurrenceevne. På landbrugets område har vi fået et loft over beskattningen af produktionsjorderne på 8 promille og en bevarelse af landbrugets konsulentordning. Og generelt har vi fået bedre vilkår for opsparing til etableringskonto, lavere selskabs- og virksomhedsskat, afskaffelse af arbejdsmarkedsbidraget og bevarelse af den særlige administrationsgodtgørelse.

Vi har altså under disse forhandlinger fået styrket erhvervslivets konkurrenceevne, noget, som er afgørende vigtigt for, at vi kan genvinde noget af det tabte på eksportmarkederne.

Og så oplever vi, at vi har en for stor lønstigning, og nogle steder mangler vi direkte kvalificeret arbejdskraft. Altså har det været nødvendigt med en aktiv arbejdsmarkedspolitik, og det er også en del af den indgåede finanslovsaf-tale: Vi satser på, at flere kommer tidligere i arbejde.

For det tredje lægges der op til et rummeligt arbejdsmarked, både af menneskelige hensyn til de pågældende, som gerne vil gøre en indsats, men som på grund af et handicap ikke har mu-